

Tengeralattjárók fejlődése 3. rész (A minőségi változás időszeke 1945-1954)

Hozzáadta: shadowrunner
2004. október 20. Szerda 19:38

A háborús tapasztalatokat és a veszteségek okait értékelve parancsolás szakszöveget merít fel a levegőigézőnké, hosszú víz alatti hajózást lehetővé tevő hajózási kivitelezése. A megoldást az atomreaktor jelentette.

A háború végére felmerült igény tengeralattjáróban alkalmazott kényelmes dízelmotor és a Walter-turbina, valamint peroxidmal működő kék-sárga motorok is ezt a tervet szolgáltatták, de nem jártak megfelelő eredménnyel. A második világháború XXI tengeralattjáróban 1945-ben megjelent a korszerű, nagy teljesítményű elektromotor és a légzőkészülék. A tengeralattjáró ezáltal igazi hadihajóvá vált. A hosszú távú hajózást azonban nem tette lehetővé a megnagyobbított teljesítmény kihasználását és a tengeralattjáró esetén a irányítást is megnehezítette. A megoldást az atomreaktor nyújtotta, de erre a technikai feltételek megteremtése miatt 1955-ig kellett várni. Az 1950-es években még egy forradalmi lépés jelent meg: a csepp alakú hajótest. Ez utóbbit a dízelmotoros meghajtású amerikai Albacore-nál próbálták ki. A légzőkészülék és a csepp alakú hajótest végleges volt a hajócsavar, és kereszt alakban ott helyezték el a kormányfelületeket is. A tengeralattjáró víz alatt hosszabb ideig 26 csomó sebességgel haladhatott. Később már kényelmesen forgó hajócsavarral és ezüst-cink akkumulátorokkal szerelték fel, ami lehetővé tette a légzőkészülék 30 csomó sebesség elérését. Nem meglepő, hogy ezt követően a nyugaton épült hajótestek kialakításánál az alakja volt a minta. Az 1945-54 közötti időszakot az jellemezte, hogy csökkent a szolgálatban lévő tengeralattjárók száma, a maradvány viszont növekedett. A tervezők a technika új-újra minden alkalmazható új eszközt beépítettek, de a dízelmotoros egységek jellemzőit csak inhimólián tudták javítani.

A tengeralattjárók nagyon változatosak voltak. Megjelent a kék-sárga tiszta egység sora, miután újították a háborúban megmaradt egységeket. Helikoptert, mini tengeralattjárót, partra szálló csónakot, rakétákat, robotrepülőgépeket helyeztek a hajók fedélzeti hangárjába. Alkalmaztak vízszintes lévegeket, majd teljesen elvetették a csőves fegyverzet beépítését. A tengeralattjárók vízszintes társa az 1945-és 1200 tonnás titlagra 1630, majd 1990, illetve 2300 tonnásra nőtt.

Abban az időszakban, amikor a megbízható atomreaktorokat és a kapcsolódó hajózási berendezéseket kezdték kifejleszteni, vissza fogták a hagyományos tengeralattjárók építését, mert felhasználási korlátok miatt nem tették lehetővé a biztos siker elérését az esetleges bevetések során. A nagyhatalmak hajózási csővekként, kivétel a szovjeténié, ahol az 1948 és 1953 közötti időszakban a háborús tapasztalatok és eredmények alapján még a korszerűsített dízelmotoros tengeralattjáró típusokból többet építettek.